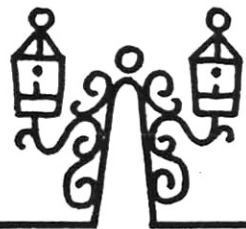

Panu

Appelgrenin puisto

Oli kaunis kesäilta ja puistosta kantautui laulua, soittoa ja puhetta. Pelastusarmeija siellä lähestyi kadun ihmistä tai puiston... Appelgrenin puistossa. Vanhakin lukija taitaa nyt siristää silmiään: Appel ...

Olin vastikään ollut museossa, Ainolassa, ja huomannut siellä

kortin, jonka oululainen katukuva oli kovin tuttu, olkoon, että tiesinkin, että en ollut nähnyt sen kaikkia taloja. Vasemmalla puutaloja, nurkassa vasemmalla varsin komea, puiston takana koristeellinen. Katseltiin Isoakatua kirkon suuntaan. Oikealla puistoa, jonka nimi selvisi sa-

manaikaisen viereisen kortin tekstistä: Appelgrenin puisto 1912. Nyky-oululainen, jos yleensä pystyisi paikallistamaan itsensä Pakkahuoneenkadun ja Isonkadun kulmaan, sanoisi, että Karhin puisto.

Alitajunnassa alkaa pelata, mutta mielikuvitus taitaa nakella höystöjä, miten lie. Kukahän nämä vielä muistaisi! Muuten hyvin tuttuja kulmia viimeisimmän kuudenkymmenen vuoden ajalta. Appelgrenin puiston nimen olen aina silloin tällöin kuullut, jopa joskus lienen kuulut mainittavan myös tämän nykyisen Otto Karhin puiston nimenä. Ennenvanhaan luulin, että nykyinen Snellmanin puisto olisi joskus ollut Appelgrenin puisto. Snellmanin puistolla tarkoitetaan niitä puistonjänteitä, jotka kahden puolen Kaupungin-oojaa Isonkadun ja Kirkkokadun välissä on ahdettu kivimuurin ja Hallituskadun eteläreu-

nan väliin. Kenen Snellmanin, siitä ei minulla ole aavistustakaan.

Appelgren! Kuka kertoi tarinan Appelgrenin puiston nimestä? Vanha kunnon Lipponen, Kustaa? Vai joku muu? Mutta, kuten sanottu, tässä taitaa mielikuvitus pelata. Joskus oli joku Appelgren pormestari tässä kaupungissa, viime vuosisadan alkupuolella, jolloin taloja rakennettiin suhteellisesti enemmän kuin koskaan ennen tai jälkeen. Oli ollut se 1822:n hirveä tulipalo. Appelgren rakensi tyylikkään talon sille paikalle Kirkkokatu 1, jossa nyt on "Tipalan" uusi puoli. Entisen "Tipalan", tietenkin. Lasimestari Appelgrenilla puolestaan oli komea kartano sillä paikalla, missä nyt komeilee Oulun ainoa marmoritalo, OOP. Lasimestarin talossa oli kievari ja kievariin kuului kapakka. Kapakassa juotiin muutakin kuin teetä ja syötiin — lasimestarinsilliä. Olisikohan täs-

tä lähtöisin koko kuulu silli!

Olikohan nyt niin, että pormestari, joka siihen aikaan oli vielä isompi herra kuin nykyisin tiedetään, se Appelgreni, istui joskus tarinoimassa kivevarinisännän kanssa, sen toisen Appelgrenin, lasimestarin. Saattoivat olla vaikka sukulaisia. Käviköhän siinä sitten niin, että lasimestari sai pormestarin vannomaan, että — syystä tai syyttä on nimensä säilyvä iät ja ajat, hän, pormestari, tekee tuosta puistosta Appelgrenin puiston. Ja teki kanssa.

Sitten tultiin vuoteen 1912. Tämän kuvan yhteydessä vuosiluku kyllä on väärä, sillä Appelgrenin talon pienen puutalonaurin paikalla oli jo silloin Puistolat ja Puistolat portti, Isokatu 16. Puistolaa asuttiin jo. Puiston toiselle reunalle oli syntynyt. W. P. K. Puistoa oli alettu kutsua "palokunnan puistoksi". Uusi sukupolvi unohti Appelgrenit. Sellaista sattuu. Sitten oli Karhin

Ottu jo niin vanha, että hänelle piti saada edustava nimikko-puisto. Epämääräinen palokunnan puisto julistettiin Otto Karhin puistoksi, ja mikäpä siinä, Appelgren tai Lindgren, sopi kai se. Otun isän ja omakin entinen nimi oli Lindgren. Ja puistokin oli vielä siihen aikaan melko hyvämaineinen, vaikka "ota ja jätä" olikin jo pykätty. Nimeksi

tosin oli jossain vaiheessa alkanut muotoutua "letkunpuisto". Ja tänä suvena viimeistään tulee kyllä mieleen, että ansaitseekohan kunnon Otto Karhi, varsinaisen kaupungin-isä, mokoman muistomerkin. Otto, leikkisä mies, kuuluu kyllä joskus sanooneen, raittiusmies, että muut ne juo, mutta hän kantaa punaista nenää...

